

„A tavasz egyik legédesebb
és legszeibb romantikus
regénye.”

– *goodreads.com*

A CSÁBÍTÁS SZAKÉRTŐJE

*finep
selection*

SAYA LOPEZ ORTEGA

SAYA LOPEZ ORTEGA

A
CSÁBÍTÁS
SZAKÉRTŐJE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1. FEJEZET

Május 1., hétfő, Párizs, Franciaország

FELKEL A NAP FRANCIAORSZÁG LEGSZEBB VÁROSÁBAN. A fény-
sugár fokozatosan szétárad az arcomon, és gyengéden feléb-
reszt. Felnyögök, kinyitom a szemem, és lassan megmozdu-
lok. Ma reggel nem könnyű kibújni az ágyból. Finom szaténtaka-
róba burkolózom – nehezemre esik feladni ezt a meghitt kényelmet
munkám zajáért. Tanácsadó vagyok. A csábítás szakértője, hogy
pontos legyek. A nők azért keresnek meg, hogy vegyem kézbe sze-
relmi életüket. Közbelépek, amikor összeomlanak; és azt várják tő-
lem, hogy sikert érjek el, amikor ők kudarcot vallanak. Foglalkozom
szingliségükkel, kapcsolataikkal, szakításaikkal, és nagyon gyakran
a partnereik ügyeivel is. A munkám az életem, időm nagy részét az
irodában vagy épp két business osztályon történő repülés között töl-
töm. Ezen a reggelen, ahogy az elmúlt öt év minden egyes napján,
sietve elkészülök, és útnak indulok a város egyik legnagyobb tanács-
adó cége felé, amelyet én alapítottam.

Amint belépek az épületbe, érzem a pillantásokat magamon. A csábítás szakértője vagyok, ezt mindenki tudja, és a munkám felkelti az érdeklődést. A nők a szolgáltatásaimat akarják, a férfiak pedig elképzelik az életüket az oldalamon. Megrémítem az embereket, és csak nagyon kevesen mernek közeledni hozzám. Így hát egymagam érek az irodámhoz repítő lifthez. Felérve aztán ott találok legnagyobb csodálót, asszisztensem, Marie-t. Marie feltétel nélkül szeret, és életét teljesen nekem szenteli. Persze néha gyanítom, hogy az ebédszünetében a társkereső hirdetések böngész, ám idejének többi része egészen az enyém. Marie elhossa a bevásárlótászkáimat, elviszi a ruháimat a tisztítóba, asztalt foglal az étteremben, és minden reggel kedvesen szalad, hogy átnyújtsa a narancslevet, az üzeneteimet és a napi ütemtervet.

– Jó reggelt, Bárónő!

– Jó reggelt, Marie!

– Itt a narancsleve, és itt vannak az üzenetei meg a napi ütemterve is.

– Hallgatom, Marie.

– A heti meghívókat az asztalán találja, délután nyomozás, ebéd az adószakértőjével, egy megbeszélés délelőtt, az 5399-es kliens pedig már az irodájában várja.

Remek, neki köszönhetően kezdődhet a móka. A klienseimnek mindig hihetetlen kérései vannak, és én türelmetlenül várom, hogy láthassam az arcukon az ebből fakadó lelkesedést. Némelyikük még a megtakarításait is kiveszi, és hónapokig várnak erre az első konzultációra, aztán a találkozónk csak még nagyobb örömmel tölti el őket, mivel még soha nem láttak. Amint kinyílik az irodám ajtaja, megrészegülök a belőlük áradó frissítő koktéltól, ami mellesleg szőlva kellemesen táplálja az egómat is.

– Jó reggelt, Aurélie!

Aurélie, az 5399-es kliens, egy szám a többi közül.

– Jó reggelt, Bárónő!

– Kérem, maradjon ülve.

A lány a két vendégszék egyikén ül az íróasztalom előtt, és tüzetesen szemügyre vesz a hosszú templomi csendben. Letelepsem ügyvezetői székekre, és kihasználom az elképedését, hogy elrendezem munkaeszközeimet: egy szállcsiszolt alumínium laptopot, egy okostelefont meg egy halom ügyféldossziét, amelyeket óvatosan az edzett-üveg-asztalra teszek.

– Majdnem elfelejtettem! – kiáltja a lány, fejét a kezításkájába dugva. Meglepetten húzom fel a szemöldököm. Talán van itt valami, ami több figyelmet érdemelne, mint én?

– Elnézést... aláírná nekem?

Megkönnyebbülök. Egy mini bestseller, az én művem. Hozzátehetném, hogy nagyon büszke is vagyok rá. Ismeretlen szerzőként publikáltam, és nem kapott médianyilvánosságot sem.

– Örömmel.

Megfogom az asztalomon fekvő acéltollak egyikét, és a művésznevem kezdőbetűivel aláírom az első oldalt, anélkül, hogy bármilyen kedvességet is mellékanyarítanék. Már a pusztja jelenlétem is gyakran elég ahhoz, hogy örömet szerezzek a klienseimnek.

– Be kell vallanom, faltam a könyvét. A tanácsai annyira hasznosnak bizonyultak! Ön az én inspirációm legnagyobb forrása! Nagyon izgatott vagyok, hogy az irodájában lehetek. És ön olyan gyönyörű... készíthetnénk egy közös szelfit?

– Aurélie, a megbeszélések a klienseknek szólnak, nem a rajongóknak. Ön kliens vagy rajongó?

– Nem is tudom... mindkettő! – vállalja magára, és csak szorongatja az ő bibliáját.

– Nem, választania kell. Ha kliens, viselkedjék is annak megfelelően. Amennyiben rajongó, úgy az asszisztensem kénytelen lesz megmutatni az utat kifelé.

– Akkor kliens vagyok.

– Volna szíves némi visszafogottságot mutatni?

– Igen.

– Biztos ebben?

– Természetesen, nézze! – Visszadugja a remekművet a kezításkájába. – Uralkodni fogok magamon. – *Remélem is, az ő érdekében.* – Ígérem! – feleli, kockáztatva, hogy kiebrudalhatják az ajtón. – Készen állok.

Jó.

– A mai találkozón felmérem a személyes helyzetét. Egy sor kérdést teszek fel, és nagyon pontos válaszokat várok. Ezután olyan megoldást javaslok, ami lehetővé teszi, hogy elérje a célját. Ön szabadon elfogadhatja vagy elutasíthatja.

– El fogom fogadni.

– Jó választás.

Azon kevesek, akik elutasítják, a végén mindig megbánják.

– Önben van minden bizodalمام.

Csodálatos.

– Szóval, mondja meg a célszemély nevét.

– Célszemélyét?

– A fiatalemberét, aki miatt ma itt van.

– Ó, vagy úgy. David.

Meg is van, már olyan vörös, mint a stiletto talpa. Ami határozottan azt sugallja, hogy már sok mindent eltervezett a fiatalember oldalán: sétát a tengerparton, vallomást, esküvőt, kétszintes házat, négy gyereket és három autót a garázsban.

– Beszéljen még róla!

Aurélie kitérően vállat von.

– Mondjuk úgy, hogy kedvelem őt.

– Kedveli?

Aurélie ugyan érzékeny simogatja az ujjait, miközben a férfiről beszél, de csak *kedveli* őt.

– Igen, kedvelem.

– Felkér egy csábításszakértőt, akinek a szolgáltatásai egy vagyona kerülnek, egy olyan fiatalember miatt, akit, idézem, *kedvel?*

– Mondjuk úgy, hogy nagyon kedvelem őt.

– Mondjuk úgy inkább, hogy örültem szerelmes belé.

– Ha ön úgy kívánja, igen.

– Nem. Ön örültem szerelmes belé. A beismerés számít – legyen tisztában önmagával.

– Rendben, bevallom, szerelmes vagyok belé.

Aurélie a száját harapdálja, én pedig lejegyzem a számítógépen, hogy a kliens enyhe érzelmi függőséget mutat.

– Írja le őt nekem.

– Szőke, magas és sportos – mondja a fiatal, vékony, alacsony lány, –, és itt jön a könnyörtelen eltérés. – Igazság szerint rendkívül jóképű – *magyarán nárcisztikus, büszke és öntelt* –, és szingli! – áradozik csillogó szemmel.

Itt van legalább egy pont, ami nem akadályozza a cél elérését.

– Ugyanarra az egyetemre járnak?

– Ugyanazokra a művészettörténet-órákra.

– Milyen gyakran?

– Hetente háromszor, és vannak esti órák is, de azokra nem mindig jön el.

Ujjaim a billentyűzeten futkosnak, jegyzetelek. Észrevételt teszek, hogy mindkettőn ugyanabban az előadóteremben vannak, s bár több

mint ötszáz diák tölti meg, mégis potenciális találkozóhelynek számít. Lejegyzem, hogy a környezet elősegíti az interakciót, hogy képek leszünk megsokszorozni a *szemkontaktust* és exponenciálisan növelni a vágyat a két főszereplő között. Utóirat: feltéve, hogy Aurélie-t kívánatosá tudjuk tenni a fiatalember számára.

– Kapcsolatban áll vele?

– Egy barátom mutatott be minket egymásnak.

– Hogyan kommunikálnak?

– Gyakran írunk sms-t, vagy chatelünk a Messengeren. – *Minő öröm, hogy megint egy tizenhét éves gyerek plátói szerelmi ügyeivel kell foglalkoznom.* – Néha az az érzésem, hogy flörtölünk, de nem vagyok biztos benne.

Micsoda ostobaság!

– Az ön korában már képesnek kellene lennie arra, hogy reálisan lássa a dolgokat, nem gondolja?

– Nos, nem én vagyok az egyetlen lány, akinek teszi a szépet.

Átnyújtok neki egy tollat meg egy jegyzetlapot.

– Írja le a Facebook belépési azonosítóját. – Megvizsgáljuk a pszichológiai profilját ennek az elbűvölő modorú alaknak. – És hagyja itt nekem a mobiltelefonját is. A következő néhány órában én kezelem az sms-eit. – *Természetesen nem.* – Délután visszakapja az asszisztensemtől. Ezt követően hazamegy, kicsípi magát, aztán randizni fog Daviddal. Marie sms-ben elküldi a részleteket.

– Nem ez volt a megállapodás...

– Mi volt a megállapodás?

– Nem tudom – zihálja Aurélie, miközben egy hajfürtöt huzigál a füle mögött. – Azt hittem, először abban segít nekem, hogy magabiztosabb legyek.

Minek?

– Az efféle coaching egy vagyonba kerülne önnek. Figyelembe veszem a pénzügyi helyzetét, és mindkettőnknek megspórolom az időpocsékolást.

– Váratlanul ért, nem erre számítottam.

Természetesen erre számított, ne játsszuk itt az ártatlant.

– Pedig épp ezért jött.

– Igen, de nem állok készen a randira.

– Önnel tartok. Gyakran vezetek le randevúkat.

Legnagyobb örömömre.

– Sajnálom, nem fogom megtenni.

– Aurélie, most vagy soha. Ami azt illeti, ma délután meg fog történni. Marie odaadja majd a teendők listáját a randevú sikerének biztosítása érdekében. Mi több, az ebédje legyen könnyű, ne egyen bőségesen vagy fűszeresen. Az a terv, hogy elkerüljük a puffadást, a nyelőcső refluxot vagy a gag reflexet.

– Azt hiszem, nem érzem jól magam.

Kezét a szívére teszi, és mély lélegzetet vesz.

– Ez normális, a pulzusszám emelkedik. Néhány percen belül az arca is nagyon vörös lesz. – Ez az érkitágulás alapelve, egy természetes mechanizmus, amelynek során a vérerek belső átmérője növekedik.

– De miért van ez?

– Ez a pulzusszám-emelkedés közvetlen következménye, ami kapcsolatban áll a félelmével. De ne aggódjék, Marie majd ad valami Fenty Beauty kozmetikumot, hogy elfedhesse vele mindezt.

– Nem, nem, nem, én tényleg nem érzem jól magam!

A gallérját rángatja, és kétségbeesetten legyezgeti magát a kezével, hogy friss levegőhöz jusson. Ilyenformán tehát úgy döntök, be-rekesztem az ülést.

Megnyomom az asszisztensem íróasztalához kapcsolódó hívógombot, és Marie hibátlan profizmusával egy percen belül a szobába lép.

– Igen, Bárónő?

– Marie, gondoskodjék Aurélie-ről, kérem. Adjon neki két Xanaxot, és továbbítsa az aktáját Sophie-nak.

– Igenis, Bárónő.

– Aurélie, délután találkozunk. Ne aggódjék, minden rendben lesz.

Ugyanolyan gyorsan tűnik el a helyiségből, mint ahogy jött. Hőn vágyik rá, hogy megélje tündérmeséjét, ám leküzdhetetlen félelem is gyötri, hogy szembenézzen vele. Ami engem illet, könnyedén megjósolhatom egy diákkaland katasztrofális következményeit, de hogy könnyítsek a lelkiismeretemen, csatlakozom célszemélyünk Facebook-profiljához. A gyanúm nyilvánvalóan azonmód beigazolódik. A kliensem iránti érdeklődésében nincs semmi nemes. Sok nőismerőse italozós partikon készült képeken van odabiggyesztve, és minden egyes chatelése csak feltárja becsvágyó, beteges, nárcisztikus hajlamait. Modora jellegzetes szívtipró jegyeket mutat, és a célszemély valóban annak is mondható. A kliensem a karjaiba dobom, ő öszszetöri a lelkét, a kliensem pedig a depressziója miatt megbukik a záróvizsgáin, és engem fog felelősnek tartani a gyötrelmeiért, ami ötezer eurójába került. Ami neki egy vagyont, nekem pedig egy Burberry ballonkabátot jelent. Vajon meg kellene-e akadályoznom, hogy ez a kapcsolat létrejöjjön, vagy megadjam ennek a gyereknek azt az álmot, amelynek beteljesülése után vágyakozik? E dilemmával minden egyes nap szembesülök.

2. FEJEZET

Május 1., hétfő, 10:00

BÁRÓNŐ, AZ INGALLOK A TÁRGYALÓTEREMBEN VÁRJÁK.
– Köszönöm, Marie.
Az Ingallok egy csapat fiatal nőt jelent bifokális szemüvegben, hetvenes évek divatja szerinti öltözékben. Laura Ingalls-re utalva nevezem őket így, aki a naivitást és az ártatlanságot testesíti meg. E fiatal nők megátalkodott szinglik, és szerelmi kapcsolatról álmodoznak. Mindig lelkesen fogadják a tanácsaimat, és soha nem haboznak előhúzni a hitelkártyájukat, hogy coaching-szolgáltatásaimért fizessenek. Ilyenformán tehát minden hétfőn találkozom velük a tárgyalóteremben, ahol egymás mellett ülve, epekedő bociszemekkel bámulnak rám, és hevesen kapaszkodnak a MacBookjaikba.

Mindig élvezem ezeket a hétfő reggeli megbeszéléseket. Az alkalmakat, hogy felvegyem az új kosztümjeimet, és úgy sétáljak végig a szobán, akár egy tévés műsorvezető. Jól tudom, példakép vagyok e

fiatal nők számára, és rendkívül büszkévé tesz nyilvánvaló csodálatuk, amikor a tárgyalóterembe lépek: a fejek egyszerre fordulnak felém, a szívek vadul megdobbannak, a pupillák kitágulnak, és a csend vörös szőnyeget gurít elém.

– Jó reggelt, hölgyek!

– Jó reggelt, Bárónő! – kiáltják kórusban.

– Emlékeztető az első leckéhez: a férfiak szeretik a büszke nőket.

Következtetés: soha ne üldözzék őket, mert elveszítik a hatékonyságukat. Második lecke: jó okkal kell szolgálniuk számukra, hogy udvarlásba kezdjenek. Ez az ok pedig a megjelenés. Ez a csomagolásuk, a védjegyük, tehát ma délután az átalakítási szakaszon mennek keresztül.

– Bocsásson meg, Bárónő... – szakít félbe hirtelen a legkevésbé félénk. – Valóban szükséges ez az átalakítás?

Tekintettel a nevetséges és szánalmas látványra, amit a férfiaknak jelentenek, leginkább ez a túlélésük kulcsa. Erkölcsei kötelességem azonban arra szólít, hogy kíméletesebb szavakkal fogalmazzam meg...

– Nincsenek egyedül a piacon. Kemény a verseny, ezért ki kell tűnniük.

A nő felemeli a kezét.

– Milyen módon?

– Nézzen rám! – közlöm ellentmondást nem tűrően, miközben kezem a csípőmre teszem.

– Én...

Forgatja a szemét.

– Mit lát?

– A csábításszakértőt?

– Mit még?

- Szexi barna nőt Armani öltözékben?
- Mit fejezek ki?
- Rendkívüli eleganciát! – kiáltja félelemmel vegyes tisztelettel.
- El is érkeztünk ide: eleganciával és finomsággal kell kitűnniük, mert azt vonzzák, amik önök. – Ami senki, így hát a facérságuk folytonosságát. – Önök nem egy nőt képviselnek, hanem magát *a* nőt.
- Legalábbis... – Ezt az üzenetet kell közvetíteniük.

Elég érthető vagyok? Remény csillog a szemükben, úgy akarnak kinézni, mint én. Vajon tisztában vannak vele, hogy soha nem fog sikerülni nekik? Meg kellene mondanom, vagy hagyjam, hogy az élet megoldja?

Búgó hang.

Marie a közvetlen vonalamon.

- Bárónő, hívása érkezett New Yorkból.
- New Yorkból?

Nem ismerek ott senkit, ki hívhat New Yorkból?

- Az illető azt állítja, sürgős.

A kérdés nyilvánvalóan kellő érdeklődést ébreszt bennem, hogy az ülést berekesszem.

- Kapcsolja a hívást az irodámba, odamegyek.
- Igenis, Bárónő.
- Hölgyeim, rövidebbre kell fognunk a mai találkozót. Az asszisztensem ellátja majd önöket az átalakítási szakaszukat illető információkkal. Közben pedig élvezzék a bőségesen rendelkezésükre álló croissant-t és kávé.

Az ajakbiggyesztésük nyilvánvaló, mégsem tiltakozik egyikük sem. Ez is csak azt mutatja, mennyire gyenge a személyiségük.

- Bárónő, szeretnék egy szívességet kérni – suttogja az egyikük hirtelen, elállva ajtó felé vezető utat.

Mondanom sem kell, hogy vakmerősége felkelti a figyelmem.

– Hallgatom. – Nem mulasztva el közben, hogy kutatóan szemügyre ne vegyem, amitől az arca egyszerre olyan piros lesz, mint egy paradicsom.

– Ezen a hétvégén a szüleimmel vacsorázom. Szeretném megkérdezni, hogy tudna-e kísérőt biztosítani mellém.

– Persze, van belőle raktáron a Vuittonomban.

– Ön csábításszakértő. Azt hittem, ez része a képességeinek – jegyzi meg, és hangja reszket színlelt nyugalma mögött.

– Az én feladatomban, hogy korszerűsítsem interperszonális szemléletmódját, hogy aztán hosszú távon saját romantikus ügyeit irányíthassa. Annak kockázatával, hogy csalódást okozok, sincs dzsigolóhálózatomban.

– Mégis ezt a szolgáltatást nyújtotta az egyik lánynak a csoportban – pirul bele, és a világot sem merne rám pillantani.

– Ki az?

– Emilie, akinek a rendelkezésére bocsátott egy férfit, hogy elkísérje egy esküvőre.

– Az valójában egy színész volt. Más szavakkal: fizetett szolgáltatás.

És mindössze egy stratégia, hogy az exbarátját féltékennyé tegye.

– Miben különbözik az én kérésem az övétől?

Hívni kell a tűzoltóságot, a torka már égéssel fenyeget.

– Az általunk biztosított színészeknek az a dolguk, hogy javítsák az ön imázsát a férfiak körében, ami, az én szakzsargonomban, a *vis maior* esetét jelenti.

– Hat hónapja nem láttam a szüleimet, nagyszerű hírekre számítanak. Itt nem áll fenn a *vis maior* esete?

– Sajnos az ön családi problémáihoz semmi közöm.

Mindazonáltal fejet hajtok a merészsége előtt, hogy szembeszállt velem.

– Kérem, Báronő, engedje meg, hogy fenntartsam a látszatot.

Fenntartsák a látszatot... mind ezt akarják. Nagyon aggódnak a kép miatt, amit a családjuk felé mutatnak, és a szülővárosukba való visszatérés rettenettel tölti el őket. A vacsorákat valódi inkvizícióként élik meg, s ilyenkor nem elég, hogy be kell vallaniuk, még meg is kell magyarázniuk szingliségüket. Amire képtelenek. Fiatalabb korukban idealizált jövőképpel rendelkeztek, most pedig, jelen helyzetükben, semmi nem valósult meg a tervezetből: nincs vállalati ügyvéd, nincs fogorvos, se neves író... szerelmi életük sivársága a Szaharáéval egyenlő, tehát tettetni kell a boldogságot, mert nem lehetnek teljesen azok.

– Rendben. – Érzelmi állapota nem szomorít el különösebben, a fogszabályzója azonban módfelett zavar.

– Csakugyan?

– Keresse meg Marie-t a részletekért.

A szemem gonoszul villan – egy vörös hajú is megteszi majd.

– Nem tudom, hogyan köszönjem meg.

– Talán kezdje azzal, hogy utamra enged.

– Hogyne, sajnálom!

Végül kinyitja ezt az átkozott ajtót, és én függőlegesen végigsétálok az irodámhoz vezető hosszú előcsarnokon, erősen remélvén, hogy New York-i partnerem még nem tette le a telefont. Talán egy rendkívüli üzleti lehetőségről van szó, és én nem vagyok az a személy, aki figyelmen kívül hagyja a lehetőségeket, ha rátalálnak.

3. FEJEZET

Május 1., hétfő, 10:30

KÉNYELMESEN ELHELYEZKEDEM az ügyvezetői karosszékekben, büszkén fogadom a titokzatos hívást, és arra gondolok, hogy tekintélyes hírnevem immár átível a nemzetközi határokon.

– Halló?

– Bárónő?

– Kivel beszélek?

– A nevem Jennifer Adams. – Harmincvalahány, a hangja alapján. – Szeretnék találkozni önnel. Sürgős.

– Mi okból?

– Szükségem van a szolgáltatásaira. – Gondolnom kellett volna, hogy egy lehetséges kliens. Csak ők képesek ilyen sokáig tartani a vonalat. – Találkozhatnánk New Yorkban?

– Sajnálom, nem utazom külföldre üzleti ügyben.

– Nekem tényleg nagy szükségem volna önre.

Gondterheltnek tűnik.

– Mi olyan sürgős?

– Nem mondhatom el telefonon.

Minden bizonnyal fenyegetés esete állhat fenn: az exe, aki kissé túl támadó, vagy egy erőszakos férj... Sok nő érzi megfélemlítve magát, hogy beszéljen.

– Nyugodt lehet, biztonságos vonalban van.

Hallom, ahogy belesóhajt a kagylóba.

– Egyik vonal sem elég biztonságos.

– Ez most egy rossz vicc?

Nem hangzik annak.

– Sajnálom, hogy zavartam.

– Halló?

Befejezi a beszélgetést.

Leteszem a telefont.

A vészhelyzet vélhetően arra készíteti majd, hogy visszahívjon.

Mindig így szokták csinálni.

4. FEJEZET

Május 1., hétfő, 12:15

GYAKRAN EBÉDELEK A FOUQUET'SBEN, egy történelmi étteremben a Champs-Élysées és az Avenue George V. sarkán. Ez a főváros egyik legjobb helye, és a párizsi elit rendszerint itt találkozik két üzleti megbeszélés között. Miután több mint egy tucat embernek integettem, egyenesen az asztalhoz megyek, ahol Chloe barátnőm, Párizs egyik legtekintélyesebb adóügyi tanácsadója ül. Chloe kezeli a gazdag férfiak vagyonát, és minden hónapban könyvelési dokumentumokkal lát el az adócsalókról. Ezeket arra használom, hogy nyomást gyakoroljak a felső tízezer csapodár férjeire, és a klienseim imádják.

– Késtél, B...

– A legkevésbé sem, én mindig tizenöt perccel később érkezem a többieknél. Ez egy nagyon finom módszer, hogy fenntartsam a férfiak érdeklődését.

Leveszem a ballonkabátomat, és kecsesen belesüppedek a fekete bársonylócába.

– Még néhány perc, és ezzel együtt távoztam volna.

Rámutat az asztalon higgadtan ott fekvő Szent Grálra. Derűs tekintetem az aktacsomagra tapad, amely megannyi hűtlen férj pénzügyi adatait gyűjti egybe: eltitkolt vagyontárgyakról, offshore számlákról, fiktív cégekről. Egyszóval, mindenről, ami egy tehetős embert romba dönthet.

– Borzongok az örömtől.

– Engem is lázba hoz, amikor tönkreteszed egy férfi életét.

Chloe annak rendje és módja szerint gyűlöl minden férfit.

– Ez hát az oka, hogy azt az üveg pezsgőt rendelted – a pokolra szállásukat ünnepled?

– Nem, a Dom P. neked szól.

– Tudod, hogy nem iszom.

Az alkohol jelentősen befolyásolja a kognitív funkciókat.

– Valószínűleg ma kivételt teszel – közli, és mosoly bujkál a szája szegletében.

– Mit kellene ünnepelnem?

– Az első offshore számládat.

Fekete bőrtasakot nyújt át nekem. Óvatosan kinyitom; egy nassau-i bank hivatalos dokumentumait tartalmazza.

– Soha nem láttam még ehhez fogható gyönyörűséget.

– A klienseid romantikus csalódásai láthatóan boldogsággal töltenek el.

– Hárommillió a Bahamákon, számomra ez az orgazmus.

– Akkor próbáljuk megfelelőképpen megünnepelni.

Egy pincér szakít félbe minket.

– Hölgyeim, felvehetem a rendelésüket?

– Egy pillanat, kérem. – Leteszem a tasakot meg a könyvelési dokumentumokat a lócaülésre, aztán megfogom az étlapot, hogy megkeressem a legdrágább ételt. – Királyrákot kérek. Chloe?

– Én pedig hízott landes-i kacsamáját.

– Azonnal hozom önöknek.

Távozik, de az öröm egyre csak érkezik. Én is leteszek ugyanis egy ajándékot az asztalra: egy készpénzes borítékot.

– Ez az ünneplés napja a te számodra is.

Chloe havi ötszázalékos jutalékot kap a honoráriumaimból.

– Ne, ebben a hónapban ne.

– Miért ne?

– Köszönhetően neked, már elértem a legjobb költségvetési évet – vallja be örömittasan.

– Hogyan lehetséges ez?

– Pánikba ejted a várost, B. A nős férfiak biztonságban akarják tudni a pénzüket. Ez nem volt előre látható.

Minő kegyetlen összeesküvés! A hűtlen férfiak azt hiszik, biztonságba helyezik a pénzüket egy elismert adótanácsadónál, pedig az nem más, mint álnok módon a legjobb barátja annak a nőnek, aki elpusztítja őket.

– Le vagyok nyugözve magamtól.

Nem, majd szétvet az önelégültség.

– Te képes vagy – te képessé tudsz tenni, hogy megháromszorozzam a jövedelmem.

– Nos, örömmel látom, hogy ugyanolyan jól megy neked is az üzlet, mint nekem.

– Mindaddig, amíg te tartod kézben az összes megcsalt feleség szerelmi életét Párizs tizenhatodik kerületében, semmiért nem kell aggódnom.

– Akkor tartozol nekem.

– Abszolút, és én állom az ebédet.

– Hölgyeim, itt van önnek a savanyú édesköményes királyrák ce-
viche, önnek pedig a párolt, roston sült hízott landes-i kacsamáj fü-
gefalevélen. Jó étvágyat kívánok!

Élvezettel pillantunk az ételünkre.

A csillagos séf mindig lenyűgöző kulináris remekműveket ké-
szít; jótékony hatással vannak az ízlelőbimbókra és az egóra egya-
ránt.

– Jut eszembe, milyen volt a megbeszélésed a Rothschildben?

– Jövő hétre van beütemezve.

A gazdag emberek bankjában történő számlanyitás kétségtelenül
azt jelzi, hogy belépek a világ nagyjai közé.

– Mit érzel vele kapcsolatban?

– Hogy minden rendben lesz. – Mint mindig, mellesleg szólva.
Sikerült megmásznom a társadalmi ranglétra minden egyes fokát, és
soha, semmilyen akadály nem állított meg.

– A befektetéseid jövedelmezőek, a vagyoned növekszik... – *És
még nincs vége – a csúcsra törekszem.* – Egy nap milliárdos leszel.

Tudom.

– A kérdés csak az: hány megszeppent hajadont kell addig még el-
viselnem?

Ó, mily fontos egzisztenciális kérdés két rákfalat között.

– Mennyivel találkoztál ebben a hónapban?

– Százhússzal, ebből tizenkilencnek fogszabályozója volt – köz-
löm ironikusan, miközben gyötrelmes e-mailjeiket tanulmányozom
az okostelefonomon.

– A fogszabályozósokat Xanaxszal lövöldözöd?

– Az összes kliensemet Xanaxszal lövöldözöm.

Az ebéd Chloe társaságában mindig egy kicsit gúnyolódós. Bár titoktartási záradékok vonatkoznak rám, nem tudom megállni, hogy ne említsem meg a nevetséges helyzeteket, amelyeknek naponta tanúja vagyok.

– Még mindig kapsz melltartókat levélben?

Mind odavannak értem...

– A jótekonysági szervezeteknek adományozzuk őket.

– Istenem, imádom a munkád!

Kuncog.

– Még akkor is szeretnéd, ha azt mondanám, hogy a klienseim hajnali háromkor meglátogatnak?

– Mindaddig, amíg fizetik a bevásárlókörútjaidat...

Oldalra billentem a fejem.

– Ha így nézem, igazad van.

– Ez nem érdemel meg egy tósztot?

– Megengedem, hogy vállald a háziasszony szerepét.

Chloe kiveszi a jégvödörből a tetszetősen elhelyezett pezsgőt, szakértelemmel kinyitja, és tölt a poharainkba.

– Színültig?

– Nyilvánvalóan.

Felemeljük a poharainkat.

– Az első offshore számládra, megbeszélésekre a Rothschildben és az összes megcsalt feleségedre Párizs tizenhatodik kerületében!

– És az összes többi Xanaxszal betépett kliensre, akik fizetik a bevásárlókörútjaimat!

– Egészségünkre!

Addig folytatjuk fényűző és gúnyolódó ebédünket, amíg tudatában nem leszek az időnek.

– Elkésem!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Sietve felállok, és belebújok a ballonkabátomba.

– Hová mész?

– Egy csapodár férj nyomába kell erednem.

– Legalább fejezd be az ebédedet!

– Nincs időm – élvezd helyettem is, a következő közös ebédünkig.

– Nem mondtad, mikor!

– Hívja fel az asszisztenset az enyémet, és beütemezzük.

Kisietek az étteremből, a táskám a jobb kezemben, a karjaim te-
le aktákkal.